

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21Csp/188/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617207387
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2018:5617207387.4

Rozhodnutie

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 37927795 proti žalovanému Q. N., nar. X. X. XXXX, s trvalým pobytom Q. Ľ. XXX, o zaplatenie 143 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 143 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 143 eur od 22. 11. 2017 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieta.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o konkrétnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou na tunajší súd 24. 11. 2017 sa právny predchodca žalobcu - spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35923130 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 143 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 143 eur od 20. 1. 2015 do zaplatenia.

2. Uvedený žalobný návrh právny predchodca žalobcu odôvodnil nasledovnými skutkovými a právnymi tvrdeniami. Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili 18. 2. 2014 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému pôžičku vo výške 198 eur na kúpu spotrebného tovaru bližšie špecifikovaného v zmluve (kanc. a výp. technika Sony Xperia M.) Kúpna cena uvedeného tovaru bola 200 eur. Žalovaný pri podpise zmluvy uhradil akontáciu vo výške 2 eur, a na zvyšok sumy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku podľa uvedenej zmluvy o pôžičke. Podľa zmluvy mal žalovaný splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných 18 mesačných splátkach v sume po 11 eur, a to až do zaplatenia celkovej sumy 198 eur (uvedené bez akontácie.) Do dnešného dňa žalovaný uhradil 55 eur (bez akontácie vo výške 2 eur), teda s akontáciou celkovo uhradil žalovaný (do spisania žaloby) 57 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, t.j. v súlade so zmluvou, právny predchodca žalobcu 30. 11. 2014 listom - predžalobnou upomienkou, vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok, a upozornil ho na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Nakoľko k úhrade dlžných splátok ani v dodatočne poskytnutej lehote nedošlo, právny predchodca žalobcu 19. 1. 2015 úver zosplatnil, o čom bol žalovaný informovaný listom z 25. 1. 2015. Celkový dlh žalovaného ku dňa spisania žaloby predstavoval sumu 143 eur. Žalobca si zároveň uplatnil zákonné úroky z omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia dlhu. Žalobca si neuplatnil zmluvnú pokutu vo výške 19,44 eur, ani náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky.

3. Na preukázanie uvedených skutkových tvrdení právny predchodca žalobcu ako dôkazy označil a pripojil: zmluvu o pôžičke z 18. 2. 2014 uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, (nedatovanú) prílohu č. 2 štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, prílohu č. 3 informácie o finančnom sprostredkovaní z 18. 2. 2014, príloha č. 1 - všeobecné obchodné podmienky k zmluve o pôžičke s platbou do O2 faktúry platné od 16.2.2014, prehľad splátok a úhrad žalovaného ku 30. 9. 2017, a predžalobnú upomienku právneho predchodcu žalobcu z 30. 11. 2014 (spolu s doručenkou o prevzatí tejto upomienky žalovaným 4. 12. 2014.)

4. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám (napriek písomnej výzve súdu) písomne nijako nevyjadril.

5. Uznesením tunajšieho súdu z 30. 1. 2018, č.k.: 21Csp/188/2017- 40 súd rozhodol o pokračovaní s právnym nástupcom žalobcu - Všeobecnou úverovou bankou, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. 3. 2018.

6. Uznesením tunajšieho súdu z 25. 4. 2018, č.k.: 21Csp/188/2017- 87 súd pripustil, aby do konania namiesto dovtedajšieho žalobcu - spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155 vstúpila ako žalobca spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 8. 6. 2018.

7. Nakoľko hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000 eur, pričom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, a nakoľko pre absenciu vyjadrenia žalovaného možno povedať, že skutkové tvrdenia strán neboli sporné, súd podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“) na prejednanie tohto sporu nenariadil pojednávanie. Dňa 13. 6. 2018 podľa § 219 ods. 3 CSP tunajší súd oznámil čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu. Rozsudok bol následne verejne vyhlásený 26. 6. 2018.

8. Súd na zistenie skutkového stavu vykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy (žalovaný nenavrhol vykonať žiadne dôkazy.)

9. Zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným 18. 2. 2014 súd zistil, že právny predchodca žalobcu sa zaviazal poskytnúť žalovanému na kúpu spotrebného tovaru uvedeného v zmluve („Sony Xperia M“, s kúpnuou cenou 200 eur) pôžičku v sume 198 eur. Žalovaný sa v zmluve zaviazal vrátiť poskytnutú sumu 198 v pravidelných 18 mesačných splátkach vo výške po 11 eur, a uhradiť akontáciu (pri podpise zmluvy) vo výške 2 eur.

10. Z prehľadu splátok a úhrad žalovaného vyhotovenému k 30. 9. 2017 (č.l. 14 spisu) vyplynulo, že celková žalovaným uhradená suma v prospech právneho predchodcu žalobcu (z uvedenej zmluvy) predstavovala 57 eur (vrátane s akontácie vo výške 2 eur, uhradenej žalovaným pri podpise zmluvy.)

11. Z predžalobnej upomienky právneho predchodcu žalobcu z 30. 11. 2014 vyplynulo, že právny predchodca žalobcu písomne vyzval žalovaného na zaplatenie (okrem iného) aj dlžnej sumy splátky splatnej v mesiaci september 2014, a to v lehote do 5. 1. 2015 (pod hrozbou zosplatenia celého úveru v prípade, ak nedôjde k úhrade tejto splátky v takto určenej lehote), pričom z pripojenej doručenky mal súd preukázané, že žalovaný túto predžalobnú upomienku prevzal 4. 12. 2014.

12. Keďže žalovaný vôbec nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu o vyhotovení (25. 1. 2015) a doručení (v bližšie neuvedený deň) oznámenia právneho predchodcu žalobcu o vyhlásení okamžitej splatnosti úver žalovanému, ako aj o nezaplatení sumy 143 eur (198 eur - 55 eur) žalovaným v prospech právneho predchodcu žalobcu, považoval súd tieto skutkové tvrdenia právneho predchodcu žalobcu zo žaloby za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP v spojení s § 290 až 300 CSP), a osvojil si tieto skutkové tvrdenie žalobcu ako zistený skutkový stav (bez potreby vykonávania dokazovania.) Spotrebiteľ totiž síce nemá povinnosť tvrdenia vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve (tie musí súd podľa úniijného práva v spotrebiteľskej zmluve skúmať ex offio), avšak spotrebiteľa zaťažuje (ako každého iného žalovaného) bremeno tvrdenia, resp. povinnosť účinného popretia skutkových tvrdení žalobcu vo vzťahu k ostatným skutkovým okolnostiam (než je neprijateľnosť zmluvných podmienok), ako napríklad v tomto prípade vo vzťahu ku skutočnosti o vyhotovení a doručení mu oznámenia o

vyhlásení okamžitej splatnosti, resp. nezaplatení sumy 143 eur, ktorého neunesenie (bremena tvrdenia), resp. ktorej nespĺnenie (povinnosti účinne poprieť skutkové tvrdenia žalobcu) má pre žalovaného spotrebiteľa následky ako pre každého iného žalovaného, a to v podobe prehry sporu z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia, resp. v podobe následkov vyplývajúcich z ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, t.j. fikcie nespornosti takto nepopretých skutkových tvrdení žalobcu, ktorá má za následok, že nie je potrebné vykonávať dokazovanie ohľadne týchto skutkových tvrdení žalobcu. Ustanovenia § 290 až 300 CSP (osobitná úprava o spotrebiteľských sporoch) totiž nevylučuje aplikáciu ust. § 151 ods. 1 a ods. 2 CSP v spotrebiteľských sporoch, preto podľa § 300 CSP možno ust. § 151 CSP aplikovať aj v spotrebiteľských sporoch. Súd síce podľa § 295 CSP môže (nie musí) vykonávať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol (ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie veci), avšak toto ustanovenie sa týka výlučne dokazovania, teda situácie, ak si žalovaný spotrebiteľ (aspoň) splnil povinnosť tvrdenia (a teda (iba) neoznačil, či nepredložil dôkazy na preukázanie týchto svojich skutkových tvrdení), čo sa však nebol tento prípad, pretože žalovaný tu neuviedol absolútne žiadne skutkové tvrdenia (ohľadne vyhotovenia a doručenia predmetného oznámenia, resp. nezaplatenia sumy 143 eur.) Výnimku by teda predstavovala len okolnosť neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré neprijateľné podmienky (ako už bolo uvedené) musí súd zo spotrebiteľskej zmluvy zisťovať ex offa (aj bez návrhu spotrebiteľa), a ohľadne ktorých sa teda nevyžaduje ani len skutkové tvrdenie žalovaného spotrebiteľa. V danom prípade však ide iba o otázku vyhotovenia a doručenia oznámenia, resp. nezaplatenia sumy 143 eur, teda iba o otázku, ktorá nemá, a ani nemôže mať, nič spoločné s (prípadnými) neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve.

13. Takto zistený skutkový stav (na základe vykonaného dokazovania a nesporných skutkových tvrdení žalobcu, ktoré sa nedokazujú) súd podrobil svojmu právnomu posúdeniu, pričom aplikoval nasledovné hmotnoprávne ustanovenia.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. - o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o pôžičke, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

15. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

17. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb., v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o pôžičke, ďalej len „OZ“) ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

19. Podľa § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20131001.html>>najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

20. Podľa § 563 OZ ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

21. Podľa § 517 ods. 1, prvej vety OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nespĺní, je v omeškaní.

22. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., ďalej len „nariadenie“) výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba O. G. M. platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

24. Predmetná zmluva o pôžičke, uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným 18. 2. 2014, spĺňa charakteristiku zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v danom prípade išlo o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy vo forme pôžičky poskytnutej právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda ako právnickou osobou, ktorá ponúka, resp. poskytuje spotrebiteľské úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti, žalovanému ako spotrebiteľovi podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda ako fyzickej osobe, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania.

25. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver (istinu) vo výške 198 eur, pričom žalovaný mu doteraz vrátil iba sumu 55 eur, preto je žalovaný podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch povinný vrátiť žalobcovi aj zvyšok poskytnutého úveru (istiny) vo výške 143 eur (198 eur - 55 eur.)

26. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, keďže si právny predchodca žalobcu neuplatňoval nárok na úroky z omeškania za obdobie do dňa nasledujúceho po právnym predchodcom žalobcu uvádzanom dni vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. za obdobie do 20. 1. 2015, súd mu nemohol v súlade s § 216 CSP (podľa ktorého je súd viazaný rozsahom žalobných návrhov, ktoré nemôže prekročiť) priznať (prípadne) úroky z omeškania aj za obdobie (od poskytnutia úveru) do 20. 1. 2015, na ktoré by mal žalobca (prípadne) nárok (z jednotlivých súm žalovaným včas nezaplatených splátok istiny poskytnutého úveru), a pri rozhodovaní o časovom období, za ktoré priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania vychádzal iba z uplatneného obdobia od 20. 1. 2015 do zaplatenia.

27. Ako už bolo vyššie uvedené, súd zistil, že právny predchodca žalobcu písomne vyzval žalovaného na zaplatenie (okrem iného) aj dlžnej sumy splátky splatnej v mesiaci september 2014, a to v lehote do 5. 1. 2015 (pod hrozbou zosplatenia celého úveru v prípade, ak nedôjde k úhrade tejto splátky v takto určenej lehote), pričom žalovaný túto predžalobnú upomienku prevzal 4. 12. 2014. Následne bolo zistené, že oznámenie právneho predchodcu žalobcu o vyhlásení okamžitej splatnosti úver bolo vyhotovené 25. 1. 2015 a žalovanému bolo doručené. Skutkové tvrdenie o tom, kedy došlo k tomuto doručeniu oznámenia žalovanému, právny predchodca žalobcu vôbec neuviedol, a ani v tomto smere nepredložil dôkaz (doručenkú.) Podľa § 563 OZ ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Keďže právny predchodca žalobcu neuviedol, kedy doručil žalovanému oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, pričom v oznámení o zosplatení pohľadávky musí byť (okrem vyhlásenia mimoriadnej splatnosti celej dovtedy dlžnej sumy úveru) zahrnutá aj výzva na úhradu takto zosplatennej dlžnej sumy, od doručenia výzvy ktorej žalovanému sa odvíja určenie splatnosti tejto sumy podľa § 563 OZ, tak súd má za to, že právny predchodca žalobcu, resp. žalobca vo vzťahu k tejto skutočnosti neunesol bremeno tvrdenia, a to minimálne pre obdobie od 20. 1. 2015 do podania žaloby. Keďže v podanej žalobe právny predchodca žalobcu (všeobecne) tvrdil (nepopreté skutkové tvrdenie žalobcu), že už (niekedy v čase do podania žaloby) došlo k doručeniu tohto oznámenia žalovanému (bez toho, aby uviedol presne kedy), mal súd za to, že možno považovať za deň doručenia tejto výzvy (najskôr) deň doručenia žaloby na súd, teda 21. 11. 2017. Od nasledujúceho dňa bol potom žalovaný podľa § 563 OZ povinný plniť zosplatenú sumu právnemu predchodcovi žalobcu, a od ďalšieho dňa (22.11.2017) sa dostal žalovaný do omeškania. Preto súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania až od 22.11.2017 do zaplatenia, a vo zvyšnom rozsahu, teda za obdobie od 20.1.2015 do 21.11.2017 súd žalobu zamietol.

28. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že chýbajúce skutkové tvrdenie žalobcu (o konkrétnom dátume doručenia tohto oznámenia) nepredstavuje tzv. základné skutkové tvrdenie (identifikujúce

nezameniteľným spôsobom daný nárok po skutkovej stránke), ktorého absencia v žalobe by súdu zakladala povinnosť podľa § 129 CSP, teda povinnosť vyzvať právneho predchodcu na odstránenie vady žaloby spočívajúcej v neúplnom opísaní rozhodujúcich skutočností (pretože je zrejmé o aký nárok ide), ale ide o takú neúplnosť skutkových tvrdení žalobcu (nad rámec základných skutkových tvrdení), ktorá znemožňuje subsumovať daný skutkový stav pod príslušnú hmotnoprávnú normu, a ktorá znamená porušenie povinnosti (žalobcu) tvrdiť podľa § 150 ods. 1 CSP, ktorej nesplnenie (neunesenie bremena tvrdenia) má za následok (v tomto smere) prehru sporu (zamietnutie žaloby.) Ak by súd v takomto prípade žalobcu vyzýval na odstránenie tejto neúplnosti v jeho skutkových tvrdeniach, išlo by zo stranu súdu o neprípustnú pomoc, ktorou by súd porušil zásadu rovnosti strán sporu, a zásadu prejednania. Zákon v ust. § 150 ods. 2 CSP umožňuje výnimku zo všeobecného pravidla vyplývajúceho z ust. § 150 ods. 1 CSP (a jeho následkov v prípade neunesenia bremena tvrdenia), spočívajúcu vo výzve súdu na doplnenie neúplných skutkových tvrdení strany sporu aj nad rámec základných skutkových tvrdení, avšak tento postup je pre súd jednak fakultatívny, a jednak výnimočný, teda musí byť odôvodnený konkrétnymi okolnosťami prípadu. Ak by mal však v danom prípade súd aplikovať ustanovenie § 150 ods. 2 CSP, išlo by o pomoc súdu žalobcovi, ktorý je dodávateľom, navyše zastúpeným advokátom, ktorou by šiel proti nikým nezastúpenému spotrebiteľovi (ako slabšej strane v spore, ktorá má byť súdom naopak viac chránená ako dodávateľ.) Nevhodnejšiu situáciu na aplikáciu ust. § 150 ods. 2 CSP si teda súd už ani nevie predstaviť. Prípadný opačný názor (v takomto prípade) by prakticky viedol k záveru, že zamietnutie žaloby pre neunesenie bremena tvrdenia už nie je možný v žiadnom prípade. Keby sa Právny predchodca žalobcu aspoň obťažoval vo svojej žalobe tvrdiť, že v určitý konkrétny deň došlo k doručeniu oznámenia o zosplatnení žalovanému, bolo by možné (hoci o tom právny predchodca žalobcu nepredložil žiaden dôkaz) aspoň vychádzať z toho, že toto skutkové tvrdenie žalobcu žalovaný nepoprel, a tým sa považuje za nesporné, bez potreby dokazovania, ale ani to sa nestalo.

29. Úroky z omeškania (za priznané obdobie) priznal súd žalobcovi iba v úrokovej sadzbe vo výške 5 % ročne (a nie ním uplatnenej úrokovej sadzbe 5,05% ročne), nakoľko táto úroková sadzba bola v súlade s § 517 ods. 2 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia, o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba O. G. M. platná k prvému dňu omeškania (22. 11. 2017.) Právny predchodca žalobcu totiž (nesprávne) vychádzal z dátumu 20. 1. 2015, ako dňa splatnosti, kedy bola zákonná úroková sadzba pre úroky z omeškania (správne) vo výške 5,05% ročne.

30. Uvedené úroky z omeškania pritom súd priznal súd z vyššie uvedenej priznanej istiny (143 eur), ktorej výška bola (ako už bolo vyššie uvedené) zhodná s uplatneným nárokom právnym predchodcom žalobcu.

31. Porovnaním žalobného návrhu a súdom priznanej výšky istiny, súd dospel k záveru, plne úspešnou stranou sporu bol žalobca, a preto podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100%), pričom súčasne podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodol, že o konkrétnej výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.